

[Morten Lange.]

økonomiske situation her i landet, og den er trængt. Men man respekterer det ikke, når indgrebene er af så ringe og så dårligt gennemtænkt en karakter.

Det er helt andre forantaltninger, der skulle til: indgreb imod den sorte kapital er da så sandelig nærliggende. Man kunne se at få stemplet de papirer, der ligger, så vi kan få at vide, hvem det var, der havde sort kapital, som de ikke havde meldt til skattevæsenet. Det ville lyse op og hjælpe lidt i finansministerens kasse og samtidig være en simpel foranstaltning med betydeligt perspektiv.

Vi må nok i sammenhæng med alt dette se regeringens såkaldte spareplan. Den er lagt frem til en værdi af 5 mia kr., og den siges at være kontraseret af hr. Glistrup, hvilket nok kan gøre det lidt svært at arbejde med den i dette ting. Men jeg må indrømme, at når jeg ser på indholdet i den, så forstår jeg meget vel, at hr. Glistrups signatur står der. Jeg forstår derimod ikke, at hr. Poul Hartlings står der. Jeg må sige det på den måde, at denne plan i virkeligheden har et frygtelig klart sigte. Den skærer ind i rammebevillingerne, og det kan blive svært, men derudover, hvad sigter den så på? Den sigter helt klart og næsten ensidigt på at forfølge børnefamilier. Der skal skat på børnetilskuddene, der skal fratages mælketilskud, der skal lægges afgift på lægebesøg, alt sammen noget, som i første skuffe rammer de mennesker i dette land, som er så letsindige at have børn. Jeg kan ikke se, at det er nogen højt og klart socialt sigtende spareform, man dér har lagt frem. Det er i virkeligheden lige det stik modsatte. I øvrigt vil det nok vise sig, at man har brugt en hel del af pengene op. Så vidt jeg kan se, skulle man spare hele lovreserven; mon ikke man har brugt den til at lave boligforlig for? Dette spareforlig, eller hvad man skal kalde det, denne spareskitse er det vel kun foreløbig, vil ikke komme til at fungere. Så skal man finde på en anden. Jeg gad nok vide, hvad den skal gå ud på. Det er der vist ingen der ved endnu.

Regeringen har plantet en intention, vi har fået nogle bekymrende underskrifter på den, den ser så asocial ud, at den næppe kan få tilslutning i dette folketing — det må man da ikke håbe — og endelig vil den ikke hjælpe hverken godt eller noget. Den

vil blot betyde, at de penge, man siger man vil bruge til en skattelettelse, kræver man til gengæld ind hos børnefamilierne. Det skal nok blive godt. Den vil sigte på at give skattelettelser til de nogenlunde rige og ugifte eller barnløse.

På baggrund af alt det dér er det jo næsten patetisk, at forsvarsudgifterne som sædvanlig er fredede. Vi trues endda med, at vi nu skal have et helt sæt kampvogne. I forvejen har vi besvær nok med at finde ud af, hvor de skal køre rundt henne, for der er dårlig nok et stykke hede i Danmark, som egner sig til kampvognsøvelsesplads. Nu skal vi have nogle større og mere ildkraftige kampvogne. Sandheden er jo den, at vi ikke skal have sådan nogle. Rent bortset fra at det besvær, vi har med overhovedet at få dem til at køre, er påfaldende stort, er det i hvert fald en af den slags udgifter, som ikke har nogen som helst fornuftig baggrund i øjeblikket.

Allersidst har vi så fået et boligforlig, en udtyndet version af nogle forholdsvis gode ideer, som bare er blevet så udtyndede, at virkningen nok går hen og bliver den modsatte af, hvad den skulle være. Det eneste, der er nogenlunde sikkert i dette boligforlig, er, at det bliver dyrere at bo, sådan et eller andet sted mellem 500 og 1.000 kr. pr. familie lagt oven i de øvrige lidelser. Det er det eneste sikre resultat.

Så har man en påstand om, at beskæftigelsen herigennem skulle være sikret. Så vidt jeg kan se, har man på ingen måde løst ulighederne for, hvorledes man skal finansiere et bare nogenlunde tilstrækkeligt byggeri med de renteforhold, vi har i øjeblikket. Vi vil ikke sikre beskæftigelsen ved boligforliget, og vi får en virkelig alvorlig mistanke om, at den sag, der i øjeblikket trænger sig på, er, at regeringen måske har den mest onde hensigt, vi næsten kan skubbe den i skoene, nemlig at den vil ønske en vis arbejdsløshed som led i sin økonomiske politik.

Den fulde beskæftigelse har været central i dansk politik i lange tider, og det er gået så nogenlunde igennem en lang periode. Vi ved, at fuld beskæftigelse og inflation naturligvis kan være ting, der er svære at stemme til en harmonisk økonomisk politik. Men vi ved også, at arbejdsløshed som middel til bekæmpelse af inflationen er en